

[Poul Møller.]

foreslåede ændringsforslag — mere end 120 — der nu foreligger for det høje ting, bør gennemføres. Der har ikke været mulighed for ordentligt at gennemgå de henvendelser, der har været tilstillet folketingets udvalg.

Jeg tror, den højtærede finansminister gerne vil se, hvad der er i de bøger, jeg har taget med herop. Jeg håber, den højtærede finansminister har gjort sig bekendt med disse papirer. (*Finansministeren* [Kampmann]: Det kan jeg ikke vide, før jeg ved, hvad det er!). Jeg hører, at den højtærede minister altså slet ikke kan se på disse bøger, hvad det er. Jeg havde ellers troet, han havde læst dem for længst, inden han fremsatte forslag om, at vi skulle gennemføre det, der nu foreligger for os.

Vi har altså ikke haft mulighed for at undersøge, hvorvidt der er bund i de 180 henvendelser, vi har modtaget i udvalget, hvorvidt man skulle tage hensyn til dem, og i hvor vid udstrækning dette skulle ske. Udvalgsarbejdet er foregået på den måde, at hver gang vi har fået en henvendelse, har vi sendt den over til tolddepartementets uhyre dygtige og energiske embedsmænd, og de har så med meget stor fart gennemgået materialet og forelagt for udvalget, hvad der efter deres skøn burde tages hensyn til, og hvad der ikke burde tages hensyn til. Efter at embedsmændene på denne måde har forelagt skønnet for os, har vi i virkeligheden ikke haft andre muligheder end at følge embedsmændene eller at overlade sagen, hvis den ikke kunne udskydes, til flertallets afgørelse, og vi har valgt efter en samlet bedømmelse af alle ændringsforslagene at overlade afgørelsen til flertallet, idet vi ikke mener, at vi i en så vigtig sag kan gennemføre ændringsforslagene udelukkende på basis af det, som embedsmændene har indstillet til os. Der burde i så vigtige sager, der betyder så meget for erhvervslivet, således som det også er blevet sagt her i dag, være givet udvalgets medlemmer mulighed for og tid til at gå til erhvervslivets folk og høre deres mening om de synspunkter og de skøn, der er kommet til udtryk i ændringsforslagene.

Vi er altså nået frem til det mærkelige resultat, at man nu gennemfører en lang række ændringer udelukkende efter at have

hørt den ene part. De, der ikke har henvendt sig, hvad enten det nu drejer sig om det ene eller det andet område, har formentlig været tilfredse eller i hvert fald ikke særlig utilfredse med lovforslaget, men nu kan de se i betænkningen, at en anden part, der har henvendt sig angående spørgsmål inden for deres varegruppe, har fået medhold, således at lovforslaget, når ændringsforslagene er vedtaget, vil få en helt anden virkning for de virksomheder, der har afholdt sig fra at møde i udvalget, end de havde tænkt sig, da de så lovforslaget. Har vi for en varegruppes vedkommende inden for industrien taget hensyn til fabriktionsinteresserne, uden at der har været henvendelse fra handelens side, så skal det nok vise sig nu mellem anden og tredje behandling, at den anden part i forholdet, importøren, kommer og siger, at nu er man gået for vidt med de forhøjelser, der er tale om, og omvendt i en række andre tilfælde. Det er ikke nogen heldig fremgangsmåde i så vigtige sager.

Vi har ikke i udvalget fået nogen oversigt over, hvad forandringerne betyder for de enkelte varer. Som den ærede ordfører for venstre nævnte det, har det været umuligt for embedsmændene at give os en vareliste, af hvilken man kunne se, hvilke forandringer der sker for hver enkelt vare med hensyn til både provenuet til staten og varernes positioner ved overgangen fra vægt til værditold. Det har ikke været muligt for os i udvalget at behandle andre paragraffer i lovforslaget, andre positioner, end dem vi har fået henvendelse om udefra. Alt det andet har vi faktisk måttet lade ligge urørt, ubehandlet, det må gennemføres blot på den højtærede finansministers skøn og i den tillid, som flertallet i salen må have til finansministeren. Derfor er det ikke mærkeligt, at det må være flertallet, der har denne tillid til finansministeren, som må gennemføre denne sag, og ikke os, der ikke på forhånd har den samme tillid til den højtærede finansminister.

Vi vil altså under hensyn til det, jeg her har fremført, afholde os fra at stemme om lovforslaget og ændringsforslagene. Vi erkender, at de fleste af ændringerne formentlig må betragtes som forbedringer efter de skøn og efter de samtaler, vi har haft med embedsmændene, forbedringer i forhold til